

Okrutnost života

Ljetno sunce sramežljivo je provirivalo na obzorju, a u blizini se čuo glasni cvrkut ptica i tihi šum vjetra. Rijeka Bednja tekla je kao da se nekud žuri, zaobilazeći patke koje su lijeno plivale površinom. Jezero je ležalo mirno u svojem koritu, samo su neprimjetni valići ili glava ribe, koja bi na sekundu provirila, pokazivali da se cijela priroda budi iz sna.

Otac je ustao jako rano. Tek se danilo. Mislim da i nije spavao cijelu noć jer sam čuo kako se neprestano okreće po krevetu. Brdo poslovnih problema i bolest spojili su se u jedno. Bio je nemiran u duši te se odlučio spustiti do jezera. Ustao sam brzinom munje i krenuo za njim. Bilo mu je jako drago što sam mu se pridružio u ribolovu. Bacili smo udice, a ribe su grizle kao lude. Nisam bio ribič i ovo prvo iskustvo donijelo mi je ulov šarana teškog pet kilograma. Otac je bio presretan te se stalno šalio na moj račun. Ja sam upijao svaku njegovu riječ i osjećao se fantastično u njegovom društvu. Nikad se dosad nisam odvažio poći s njim te sam osjećao malu grižnju savjesti. Kad bih susreo njegov pogled, vidio sam veliku brigu, tugu i bespomoćnost. Koliko se god trudio, nije to mogao sakriti. Volio sam oca, zaista sam se ponosio njime. Htio sam mu to nekoliko puta reći, ali jednostavno riječi nisu izlazile iz mene. Bilo je to naše posljednje zajedničko druženje koje ću pamtili zauvijek. Zbilja bih volio da je sada uz mene...

Usljedile su kemoterapije od kojih je otac bio dosta slab te smo saznali da mora na operaciju. U početku se žalio da teško guta, a na pregledu su mu otkrili kvržicu na kraju jednjaka. Posumnjali su na rak. Noge su mi se odsjekle kad sam povezao i shvatio što bi se moglo dogoditi. Cijela obitelj je neprestano molila da je zadržanje dobroćudno, ali Bog nije uslišao naše molitve, nije čuo vapaj očajnika. Ni sam ne znam koliko sam suza isplakao krijući se od ostalih ukućana, a to su isto radili i oni, tako da je sve izgledalo normalno i u najboljem redu, kada bi se okupljali oko stola za ručak ili večeru. Sve nas je mučilo isto pitanje: „Hoće li otac ozdraviti?“ Radio sam dano-noćno s braćom na farmi jer smo morali zamijeniti oca, čak sam i prst slomio. Od ponedjeljka do subote bio je u bolnici na kemoterapijama, a vikendom je dolazio kući. Ljetni praznici bili su najteže razdoblje u mojem životu. Živio sam s velikim grčem u truhu, stalno me nešto probadalo u prsima, bio sam jako nervozan, ali to ne bih pokazivao. Svaki slobodni trenutak odlazili smo u bolnicu jer smo vidjeli da je otac jako usamljen, deprimiran, tužan i bespomoćan. Radovali smo se trenucima provedenim zajedno, a on se glasno smijao i hrabrio nas. Osjećao sam da se polako bliži kraju svojega životnog putovanja, ali to nisam htio priznati samome sebi, a ni drugima. Često puta puštao bih glazbu na najjače samo da bih se bolje osjećao i ne mislio ni na što, prepuštajući se taktovima da me nose u neki, čarobni, zamišljeni svijet gdje je sve lijepo i dobro. Sjećam se svih detalja iz bolnice, predvorja, hodnika, sobe i oca kako leži na krevetu željan života, a krvnik stoji nad njim i odbrojava mu sate. Tata kojega sam poznao sve je više nestajao, kopnio iz dana u dan i nisam vjerovao da je ovo moja realnost.

U ponedjeljak su ga pripremali za operaciju, a operirali su ga u utorak. To je bio posljednji put da sam vidio tatu živog. Operacija je dugo trajala, mislili smo da nešto nije u redu te smo nekoliko puta nazivali bolnicu i plakali, tješeci se međusobno. Doktor je rekao da je operacija bila jako uspješna i da slijedi oporavak. Ne mogu opisati tu radost, a istodobno strah i veselje pomiješani s nadom da će ozdraviti i živjeti. Shvatili smo da smo još djeca, nedorasli klinici, balavci kojima su potrebni otac i majka, a najviše otac da nas usmjerava na pravi put, idol kojemu ćemo vjerovati i koji će biti naš uzor. Nakon dva dana borbe njegovi organi nisu mogli podnijeti to što je bilo kemoterapijama razoreno, nagriženo metastazama raka i otac je usnuo zauvijek.

Bio sam na treningu i stalno me bolio trbuh te sam se vukao po terenu nekako bez volje, nisam bio odličan u igri i ostali su to primijetili. Tisuću misli mi je neprestano prolazilo glavom i moje mlohavo tijelo, koje su stalno naguravali, pokazivalo je da sam prisutan. U trenutku kad su mi javili da je otac umro, srušile su se sve kule od karata. Pao sam na parket i bacao se kao divlja zvijer lijevo i desno, ali nisam ispustio suzu jer ih, ionako, više nisam imao, sve su bile isplakane proteklih dana.

Na dan sahrane svi ti silni ljudi, prijatelji, poznanici, rodbina bili su samo mnoštvo koje nas je žalilo. Stihovi pjesama duboko su prodirali u moju ranjenu djetinju dušu. Suze su neprimjetno tekle mojim licem, a tijelo se grčilo. Nisam želio da drugi vide kako sam se raspadao iznutra, koliko je bol bila teška i izjedala moju dušu, a srce mi kidala na komadiće. Htio sam u tom trenutku biti odrastao muškarac, netko tko se zna nositi i s najtežim nesrećama u životu. Otac mi je povjerio majku na brigu, tako je u šali govorio, još dok smo zajedno bili u ribolovu. Vidjevši je svu izbezumljenu, shvatio sam da me sad najviše treba. Neka nevidljiva ruka dotaknula je moje rame. Odjednom sam osjetio neopisivu snagu koju mi je otac davao s neba. Znao sam da će odsad biti naš anđeo čuvar i da više nema zapreka u mojem životu. Bit će moj vjetar u leđa, moja desna ruka i poticaj da postignem nešto veliko i ostanem dobra osoba kao što je bio i on. Volim te, tata! Hvala ti na svemu što si učinio za mene u ovih trinaest godina!

Hrvoje Novota, 7.razred